

„Bizony, mondom nektek: Amit e legkisebbek egyikével nem tettetek, velem nem tettétek!”

Az emberiség ősidőktől fogva próbálja megérteni azokat az etikai követelményeket, amelyeket a Teremtő Isten írt a lelkébe.

Ebben a példabeszédben Jézus felsorolása híven tükrözi azt az életformát, amelyet tanítása szerint élnie kell annak, aki az Isten Országába szeretne jutni. Azaz a Teremtő Atya által elvárt helyes emberi magatartás a szegények, a rászoruló, az elesettek, a társadalom peremére szorultak támogatása, megsegítése.

A Jézus által felsorolt magatartásformák és következményeik párhuzamai megtalálhatók már az Ószövetségben is (Midrás), de több más nép halállal és túlvilággal foglalkozó szövegében is (pl. egyiptomi Halottak könyve, Párszizmus tanai). Ezekhez képest azonban óriási különbség az, hogy Jézus tanítása szerint ő és az Atya is *azonosul a rászorulókkal*, akár a társadalom legalján állókkal is! Tehát *mindazt a jót, amit ezekkel a legkisebbekkel nem teszünk meg, azt magával az Istennel nem tesszük meg!*

Ezért az Atyát nem a távoli felhőkben, tőlünk független Úrként kell elképzelnünk! Őt szeretni csak embertársainkat szeretve tudjuk! *Ez a szeretet pedig nem pusztán érzelem! Ezt a szeretetet csak tevékenységünkkel, tetteinkkel tudjuk kimutatni!*

Jézus nemcsak ebben a példabeszédben hívta fel az őt hallgatók figyelmét erre: *„Ha azokat szeretitek csak, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmat érdemeltek? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik”* (Lk 6,32).

Súlyos mondatok ezek, súlyos elvárásokkal!

Képes vagyok-e elfogadni Jézus szeretet-fogalmát? Képes vagyok-e az érzelmileg nehezen szerethető embertársaimat is szeretni cselekedeteimmel?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest